

1

ALICE TULLY

bir

Herkes Jennifer Jones'u arıyordu. Tehlikeliydi; gazeteler öyle yazıyordu. Çocuklar için bir tehditti ve parmaklıklar ardında kalmalıydı. Nerede olduğunu bilmek toplumun hakkıydı. Bazı hafta sonu gazeteleri eski manşetleri bile hortlatmıştı: *Göze Göz!*

Alice Tully bulabildiği her haberi okudu. Erkek arkadaşı Frankie şaşkındı. Onun kendini neden bu kadar kaptırıldığını anlamıyordu. Okurken, kolunu Alice'in omuzuna sardı ve yüzünü boynuna gömüp öptü. Alice onu itmeye çalıştı, ama Frankie reddedilmeyi kabul etmeyince gazete sonunda buruşup yere doğru kaydı.

Alice, Frankie'ye karşı koyamıyordu. Ondan daha yapılı ve uzun boyluydu Frankie, ama mesele bu değildi. Çoğu insan ondan daha yapılıydı. Alice küçük ve zayıftı; kıya-

fetlerini de ucuz olsun diye giyim mağazalarının çocuk reyonlarından alıyordu. Frankie onun yanında dev gibiydi ve özellikle tartışıklarında onu kucaklayıp taşımaktan hoşlanırdı. Onun barışma yöntemiydi bu.

Alice, onunla birlikte olduğu için şanslıydı.

Jennifer Jones'la ilgili yazıları yalnız olduğunda okumayı daha çok tercih ediyordu. Bu, birlikte yaşadığı Rosie'nin işe gitmek için evden çıkmasını beklemek demekti. O isteyken Alice'in fazlasıyla zamanı oluyordu. Rosie uzun saatler çalışıyordu. Bir sosyal hizmet uzmanıydı ve ilgilenmesi gereken pek çok kişi vardı. Zaten her zaman Jennifer Jones'la ilgili haber çıkıyordu. Dalgalar halinde geliyordu bu haberler. Bazen kalın ve iddialı puntuyla yazılmış başlıklarıyla anasayfadan fıskırıyorlar, bazen iç sayfalardaki bir sütunda küçücük, haberlerin kenarından süzülen bir dedikodu kırıntısı oluyor ve pek ilgi uyandırmıyordu.

Cinayet işlendiği zaman haber tüm gazetelerde aylarca yayımlandı. Dava, tüm açılardan yazılmış onlarca makale çıkardı. Berwick Waters'ta o korkunç günde yaşananlar, öncesi, çocukların evdeki yaşamları, okul dosyaları, olayın kasabadaki etkisi, çocuk cinayetleriyle ilgili kanunlar. Bulvar gazeteleri hikâyenin daha çekici kısmına odaklandı: Cinayeti örtme çabaları, cesedin durumu, çocukların söylediği yalanlar. Alice Tully o sıralarda bunların hiçbirini görmemişti. Çok küçüktü. Ama son altı ayda eline geçen her şeyi okudu. Basılı her sözcüğün ardında aynı soru vardı. On yaşındaki bir kız, kendi yaşıtını nasıl öldürebilirdi?

Dokuz hazirana, Alice Tully'nin on yedinci yaş gününe

yaklaşan günlerde haberler yeniden başladı. Jennifer Jones sonunda salıverilmişti. Cinayetten (Hâkim *kasıtsız adam öldürme* demişti, ama bu yalnızca güzel bir söyleyiş biçimiydi) altı yıl hapis yatmıştı. Şartlı salıverilmişti ve bu da her an hapse geri dönebileceği anlamına geliyordu. Büyüdüğü yerden uzakta bir yere yerleştirilmişti. Yeni bir kimliği vardı ve kimse onun ne yaptığını ya da kim olduğunu bilemeyecekti.

Alice, merakla bu haberlerin üzerine atlamış, Rosie'nin televizyonunun karşısında büzülmüş, başparmağıyla kanallar arasında hızlıca geçip Jennifer Jones davasıyla ilgili haberlerin tümünü yakalamaya çalışıyordu. Haber programları, ellerinde bulunan on yaşındaki tek çocukluk fotoğrafını kullanıyordu hâlâ. Çatık kaşlı, uzun saçlı, kâkülü de olan küçük bir kız. Kızın lakabı JJ'di. Gazeteciler buna bayılıyordu. Resme bakmak bile Alice'in kendini kötü hissetmesine neden oluyordu.

Doğum günü sabahında Rosie onu elinde bir kart ve hediyeyle uyandırdı.

“Al bakalım, uykucu.”

Alice gözlerini açtı ve tepesindeki Rosie'ye baktı. Koyu renk takımını ve hep bu takımla birlikte giydiği beyaz çizgili gömleğini üzerine geçirmişti. Ensesinde toplanmış saçları onu ciddi ve sert göstermişti. Her zamanki sallanan küpeleri yerine küçük altın top küpeler takmıştı. Rosie böyle giyinmeyi sevmezdi.

Doğrulup kollarını esnetti ve ellerini kısacık saçlarının arasından geçirirken, “Bugün mahkemeye gidiyorum deme!” dedi Alice.

“Doğru tahmin ettin!” dedi Rosie. “Al bakalım doğum günü kızı!”

Alice hediyeyi alınca, Rosie pencereye yürüyüp camı açtı. Hafif bir esinti perdeleri kıpırdattı. Alice, örtüyü boynuna kadar çekti.

“Beni dondurup öldürmek mi istiyorsun?” dedi şakayla karışık.

Rosie umursamadı. Temiz havayı severdi. O, zamanın çoğunu pencereleri açarak, Alice de kapatarak geçirirdi.

Paket kâğıdının içinde mücevher kutusu gibi bir şey vardı. Bir an için endişelendi Alice. Rosie'nin mücevher zevki onun için fazla sanatsaldı. Kutunun kapağını yavaşça açınca küçük altın küpeler gördü.

“Bunlar harika,” derken boğazında bir düğüm hissetti.

“Benim zevkimden çok senin zevkine göre,” diye karşılık verdi Rosie, Alice'in duvar aynasında ceketini çekiştirip eteğini düzeltirken. Rahatsız görünüyordu.

Alice yataktan kalkıp onun yanına gitti. Küpelerden birini kulağına tutup beğenerek başını salladı. Sonra da Rosie'nin kolunu sıktı.

“Bu hafta geç vardiyada mısın?” dedi Rosie.

Alice başını salladı. Saat ona kadar işte olması gerekmiyordu.

“Eve erken döneceğim. O yüzden özel bir yemek hazırlayacağım. Hem yalnızca doğum gününü kutlamakla kalmayacağız. Önümüzdeki cumartesi buraya gelişinin altıncı ayı olacak!” dedi.

Doğruydı. Altı ay boyunca o odada uyanmış, Rosie'nin

mutfağında yemek yemiş, mektupların üzerinde adını görmüştü: *Alice Tully, Phillip Caddesi 52, Croydon.*

“Annem gelecek. Frankie de gelecek mi?”

Rosie, Alice'ten gizli, özel bir pasta yapıyordu. Neşeli bir İrlandalı olan annesi de ona yardım ediyordu.

“O gelemez,” dedi Alice.

Açıklama zahmetine girmedi. Frankie, Rosie'nin yanında tuhaf hissettiğini söylemişti. Rosie onu izliyor ve Alice'e her dokunduğunda azarlamaya hazır bekliyormuş gibi geliyordu ona. Yalnız olmalarını tercih ediyordu Frankie.

“Peki. O zaman yalnızca üçümüz olacağız.”

Rosie gittikten sonra Alice elinde küpelerle yatağına oturup karta baktı. Annesinden bir şey gelmeyecekti, biliyordu. Bir an için kıpırdamadan, benliğini hissederek, hislerini duyumsamaya çalışarak oturdu. Üzgün müydü? Başka hediyeleri ve doğum günü kartları olmuştu. Frankie ve Coffee Pot'taki arkadaşları vardı. Sonra Rosie de vardı. Şiddetli sarılışları ve sağduyusuyla Rosie; limon, sarmısak, fesleğen kokusuyla Rosie; onu sürekli şişmanlatmaya çalışan Rosie. Sevgili, tatlı Rosie. Alice böyle insanların var olduğunu bilmezdi.

Apartman kapısındaki mektup aralığının kapağından çıkan ses onu kendine getirdi. Ayağa kalkıp kartını şöminenin üstüne dik koydu. Sonra da alt kata, gazetenin mektup aralığından taşıdığı ön kapağı yürüdü. Buruşturup yırtmama dikkat ederek çekip aldı ve mutfağa götürdü. Gazeteye bakmadan mutfak masasının üzerine bıraktı ve kahvaltısını hazırlamaya koyuldu. Biraz müsli döktü ve kâseye süt